

[Alfred Jensen.]

strejker er uberettigede. Det synes jeg man skulle tage i betragtning, når man taler om de spørgsmål, vi her behandler.

Jeg er vel klar over, at man forsøger at pynte på dette lovforslag med bestemmelsen i § 9 om, at den voldgiftsdomstol, der ned-sættes, skal dømme på grundlag af de resul-tater, der er opnået mellem de parter, der er uden for, skal vi sige, de syvs område. Jeg ved ikke, hvor mange der bliver udenfor, og hvor mange der bliver indenfor. Men i hvert fald er en sådan opdeling aldeles urimelig, og det kan ikke være korrekt, at de folk, der kommer ind under de områder, der er nævnt i § 1, ikke får forhandlingsmulig-heder. Man kan forsøge, alt det man vil, at sidestille deres lønvilkår og arbejdsretlige forhold med andre fags og sige, at det kan klares gennem de forhandlinger, de kampe, der bliver ført inden for disse. Det kan man forsøge, alt det man vil, men det er ikke korrekt, og i virkeligheden fratager man disse grupper muligheden for at nå frem til en forståelse, nå frem til resultater. Det borger erfaringerne fra besættelsestiden for; det borger også erfaringerne fra forhand-lingerne på arbejdspladserne i overens-komstperioder for.

Derfor må vi vende os imod dette lov-forslag. Hvis man vil nå det, man påstår man sigter efter, så må man give parterne mulighed for forhandling. Det har de prak-tisk talt ikke haft. Idelig kommer der klager over, at forhandlinger om lokale proble-mer ikke får den fornødne tid, og meget af det, man står over for af stridigheder på arbejdspladsen, ulovlige arbejdsnedlæg-gelser o. s. v., skyldes jo netop, at en lang række problemer ikke er blevet løst. Vi må holde for, at forhandlingsmulighederne skal forbedres.

Jeg har bemærket mig, at andre har draget ændringerne i mæglingens loven ind i debatten. Som bekendt vendte vi os imod dem, fordi vi har den opfattelse, at selv om vi skal have en mæglinginstitution, så vil de beføjelser, mæglinginstitutionen får, også bidrage til at øge arbejdsgivernes trang til at føre nej-politik. Det, der var det svage punkt, om man kan sige det sådan, i 1956, var, at arbejdsgiverne førte en nej-politik, ikke ville være med til at give indrømmelser. Det kan lyde, som om det ærede medlem hr.

Poul Sørensen taler på samfundets vegne, når han taler om dem, der stoppede olien til hospitalerne, men hvem var det, der stoppede olietilførslerne? Det var ikke de arbejdere, der kæmpede for at få ordentlig løn og kortere arbejdstid, det var monopol-haverne. Hvis man virkelig ville have sat ind og sikret samfundet, var det denne standsning af olieleverancerne til hospi-talerne og andre samfundsnyttige insti-tutioner, man skulle have afværget, og ikke arbejdernes kamp. Specielt, når det ærede medlem har den opfattelse, som han gav udtryk for heroppefra: lad så bare folk slås, hvis de har lyst til at øde deres småpenge på den måde, må jeg understrege, at de indgreb, der er blevet foretaget her, er gået ud over arbejderne og har været i arbejds-givernes interesse; det er dem, der har haft nok at stå imod med, og når de er kommet i klemme som følge af deres vrangvilje over for arbejderne, har samfundet altså grebet ind til deres fordel.

Jeg skal med disse bemærkninger fastslå, hvad jeg begyndte med at sige, at vi afviser dette lovforslag.

Aksel Larsen: Jeg vil også håbe, at der ikke bliver bukser ud af det skind, og den hidtidige debat har for så vidt glædet mig, som der efter den i hvert fald ikke er stor udsigt til, at dette lovforslag bliver vedtaget.

Jeg vil ganske kort om den principielle side af sagen sige, at vi lever nu engang i et kapitalistisk samfund, at de, der har den største økonomiske magtstilling, har størst mulighed for at få deres interesser varetaget på den ene eller den anden måde, og at de, der ikke ejer produktionsmidler, men kun har deres arbejdskraft at sælge, alene har deres organisationsmæssige magt at sætte ind, hvis de kommer i konflikt med modparten på arbejdsmarkedet. Derfor kan jeg aldeles ikke godkende, at man tænker på på nogen måde eller på noget område at ville forbyde strejker eller at ville indføre en fast ordning med tvungen voldgift, heller ikke, selv om man har, om jeg så må sige, begrænset den til de her angivne 7 punkter.

Jeg tror, dette må være tilstrækkeligt. Vi har i øvrigt diskuteret den slags spørgs-mål så ofte, at ingen kan være i tvivl om min mening; men jeg kan tilføje, at jeg af